

Vždy mala odpor k milučkkej ľúbivosti.
Povedala K. nahlas o maliarke, ktorú obdivovala.

V zahraničných časopisoch si K. našla túto nemeckú maliarku ako druh kompasu. Alebo dávnu vnútornú sestru, ktorá ju buchnutím do chrbta posúva v jej vlastnom maľovaní dopredu. Odkedy sa dozvedela, že Paula Becker si zapisovala svoje myšlienky najmä v množstve listov, K. si tiež viedla čosi ako nepravidelný denník. Paula písala naozaj veľa listov. Premyslene štylizovaných, akoby presne vedela, že raz sa v nich budú prehŕňať iní, i celkom cudzí ľudia.

Takže K. už istý čas rada píše záznamy svojich myšlienok. Aj teraz, v tomto skúpom zimnom svetle, sa uvelebila v tureckom sede blízko okna a číta svoje posledné zápisky.

... byť vyladená so súčasným svetom.
Mám v sebe sieť. Tisícky mikronití. Lovia
skutočnosť ako pavúky. Menia ju na
ťažko pochopiteľný nový svet.
Neurovedy by možno vedeli vysvetliť,
čo ja neviem... Pre maliara je koža
definitívna hranica medzi dnu a von.
Chráni telá. Zabalí ich vnútro. Občas ho
prezradia triašky a červenanie sa. Koža
sôch je iná. Tá dáva vidieť cez dotyk.

Dovolíte mi, aby som myslela po svojom?

K. dopísala poslednú otázku a ani sama presne nevedela, komu ju určila.

Veď možno aj jej poznámky raz bude ktosi čítať. Zavrela notes, hodila ho do zásuvky písacieho stolíka a zamkla ju. Bola už sviatočne oblečená, len si ešte prečesala husté tmavé vlasy, urobila cestičku na temene a chvost vzadu stiahla do uzla. Ako to robila Paula. K. nemala výraznú bradu, takže tento účes jej vylepšil profil tváre. Mama so sestrou na ňu čoskoro zavolajú z haly.

Noc si pichá ópium.
Zapísala si v mysli K.